

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/29/2016
Identifikačné číslo spisu: 1010200749
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1010200749.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, proti žalovanej: Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova 8, P.O.Box 155, 810 00 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. RL/02/2010 zo dňa 12.1.2010, v konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/119/2010-131 zo dňa 24. novembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/119/2010-131 zo dňa 24. novembra 2015 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil rozhodnutie žalovaného č. RL/02/2010 zo dňa 12.1.2010 podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že po vrátení veci súdu na ďalšie konanie v spojitosti so zrušujúcim uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 8Sžo/24/2014 zo dňa 18.6.2015 a po odstránení vady označenia napadnutého rozhodnutia správne zo dňa 12.1.2010 oproti pôvodne v žalobe a pôvodnom preskúmaťacom konaní označené 23.2.2010, preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že žalobe je treba priznať úspech.

Súd z pripojeného administratívneho spisu zistil, že žalovaný žalobcovi oznámil začatie konania Oznámením v správnom konaní č. 344-PLO/O-4634/2009 zo dňa 6.11.2009 vo veci možného porušenia § 16 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisií v súvislosti s tým, že dňa 1.9.2009 o cca 18:00 hod. v programe Rádiožurnál odvysielal príspevok, ktorý informoval o protestnom zhromaždení proti prijatiu

jazykového zákona, v ktorom mohlo dôjsť k nezabezpečeniu objektívnosti a nestrannosti, keď v príspevku odzneli formulácie ako „kontroverzná novela o štátnom jazyku, sporný jazykový zákon“. Tieto by mohli byť považované za subjektívne komentáre, ktoré neboli oddelené od informácií spravodajského charakteru. Príspevok informoval o viacerých protestných akciách namierených proti novele jazykového zákona, avšak v príspevku neodznelo vyjadrenie dotknutej strany - predkladateľa zákona. Uvedené odôvodňuje predpoklad, že recipient mohol dostať nevyvážené a jednostranné informácie a je teda odôvodnené podozrenie, že v odvysielanom príspevku mohlo dôjsť k nezabezpečeniu objektívnosti a nestrannosti. Žalovaný žalobcu zároveň požiadal, aby sa k predmetu správneho konania vyjadril, čo žalobca aj urobil podaním doručeným žalovanému dňa 30.11.2009. V ňom uvádza, že použitie adjektíva „sporný“ je objektívnou reflexiou skutočnosti, že predmetný zákon bol predmetom sporu. Táto informácia v plnom rozsahu zodpovedala skutočnosti. Rozhodnutím č. RL/02/2010 zo dňa 12.1.2010 žalovaný rozhodol, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. b/ zákona o retransmisii tým, (§ 16 písm. b/ zákona o retransmisii v znení platnom a účinnom do 15.12.2009), že na programovom okruhu Rádio Slovensko, v programe Rádiožurnál dňa 1.9.2009 o cca 18:00 hod. odvysielal príspevok, ktorý informoval o protestnom zhromaždení proti prijatiu jazykového zákona, v ktorom nezabezpečil objektívnosť a nestrannosť, za čo mu uložil podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii sankciu - upozornenie na porušenie zákona.

Ďalej uviedol, že v predmetnej veci už skôr tunajší súd rozhodol rozsudkom č. k. 3S/119/2010-81 zo dňa 3.12.2013, ktorým žalobu ako nedôvodnú zamietol a neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Súd pritom vychádzal zo žalobcom nesprávne označeného v dátume napadnutého rozhodnutia č. RL/02/2010 dňom 23.2.2010, kedy bolo rozhodnutie vypracované, oproti správne dňu vydania rozhodnutia 12.1.2010, ako bolo radou rozhodnuté, keď sa súd riadil označením, ktoré bolo plne v dispozícii žalobcu a na tomto zotrval až ku dňu vyhlásenia pôvodného rozsudku vo veci. Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením vo veci sp. zn. 8Sžo/24/2014 zo dňa 18.6.2015 napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu na ďalšie konanie, keď vyslovil, že je procesným právom účastníka i právo na prejednanie jeho veci pred súdom vecne a miestne príslušným a riadne, pričom súd je povinný dbať o to, aby nedochádzalo k formálnemu zamietnutiu žaloby len z dôvodu, že žaloba má chybu, na ktorú má účastníka upozorniť tak, aby bola odstránená a po jej odstránení pokračovať v konaní tak, aby bolo zabezpečené právo účastníka konania na spravodlivý súdny proces. V ďalšom potom uložil krajskému súd vec znovu prejednať v medziach podanej žaloby, a pritom preskúmať napadnuté rozhodnutie žalovaného č. RL/02/2010 zo dňa 12.1.2010.

Prvostupňový súd uviedol, že vychádzajúc zo zistení súdu tak, ako tieto vyplynuli z predloženého administratívneho spisu žalovaného, bolo po odstránení vady v označení napadnutého rozhodnutia potrebné žalobe priznať úspech. Súd sa plne stotožnil so žalobcom správne namietanou nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia, keď z výrokovej časti tohto vyplýva, že žalobca mal jedným konaním porušiť dve zákonné ustanovenia, platné a účinné v rôznom čase. Napriek tomu, že povinnosť vyplývajúca z ust. § 16 ods. 3 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii účinného ku dňu vydania rozhodnutia (12.1.2010) a z ust. § 16 písm. b/ zákona o vysielaní a retransmisii účinného ku dňu porušenia povinnosti (01.09.2009) je vecne totožná, a síce zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov; názory a hodnotiace komentáre oddeliť od informácií spravodajského charakteru, nie je možné rozhodnúť o porušení oboch jedným skutkom, keď obe ustanovenia boli účinné v rôznych časoch, a teda za predpokladu, že došlo k porušeniu jedného, nie je možné, aby došlo zároveň k porušeniu druhého zákonného ustanovenia. Súd tiež zdôraznil, že iba výroková časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom konkrétny popis skutku spolu s uvedením zákonného ustanovenia, ku ktorého porušeniu malo dôjsť, je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Takéto rozhodnutie, v ktorom bolo rozhodnuté o porušení dvoch zákonných ustanovení (tak ako to vykonal vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia žalobca), z ktorých v čase spáchania skutku bolo platné a účinné len jedno, teda automaticky zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Preto ako opodstatnené bolo potrebné v tejto súvislosti priznať i námietke retroaktivity, ktorú uvedeným postupom žalovaný do svojho rozhodnutia

premietol. Preto súd napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP.

Proti rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalovaná. Žalovaná namietala nepreskúmateľnosť rozsudku pre nedostatok dôvodov v dôsledku čoho bola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom a namietala tiež nesprávne právne posúdenie veci. Prvostupňový súd v rozsudku uvádza viacero záverov a konštatovaní, ktoré považuje za zásadné pre rozhodnutie vo veci samej avšak bez riadneho a zrozumiteľného odôvodnenia. Týmto postupom zaťažil prvostupňový súd svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou, v dôsledku čoho uprel žalovanej jej právo na spravodlivý súdny proces. Prvostupňový súd v rozsudku sa plne stotožnil so žalobcom namietanou nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia, keď z výrokovej časti tohto vyplýva, že žalobca mal jedným konaním porušiť dve zákonné ustanovenia, platné a účinné v rôznom čase. Na objasnenie tohto konštatovania prvostupňový súd uviedol argumentáciu: „Napriek tomu, že povinnosť vyplývajúca z ust. § 16 ods. 3 písm. b/ Zákona o vysielaní a retransmisii účinného ku dňu vydania rozhodnutia - 12.1.2010 a z ust. § 16 písm. b/ predmetného zákona ku dňu porušenia povinnosti - 1.9.2009 je vecne totožná, a síce zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov; názory a hodnotiace komentáre oddeliť od informácií spravodajského charakteru, nie je možné rozhodnúť o porušení oboch jedným skutkom, keď obe ustanovenia boli účinné v rôznych časoch, a teda za predpokladu, že došlo k porušeniu jedného, nie je možné, aby došlo zároveň k porušeniu, druhého zákonného ustanovenia. Súd tiež zdôraznil, že iba výroková časť môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a konkrétny popis skutku spolu s uvedením zákonného ustanovenia, ku ktorému porušeniu malo dôjsť, je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorej je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenie či sankcia boli uložené“. Žalovaná namietala, že z uvedeného nie je zrejmé na základe čoho prvostupňový súd usudzuje, že v napadnutom rozhodnutí bolo rozhodnuté o porušení dvoch zákonných ustanovení zároveň. Uviedol, že z výroku napadnutého rozhodnutia pri gramatickom výklade, ktorý uvádza v bode II. jednoznačne vyplýva, že ním bolo rozhodnuté o porušení iba jedného zákonného ustanovenia a to § 16 ods. 3 písm. b/, pričom uvedenie pôvodného označenia totožnej povinnosti uvedené v okrúhlych zátvorkách slúži len na sprehľadnenie výroku rozhodnutia vzhľadom na zmeny v zákone č. 308/2000 Z.z.. Výrok rozhodnutia však hovorí iba o porušení jednej povinnosti žalobcom, a to o nezabezpečení objektivnosti a nestrannosti spravodajských programov. Z odôvodnenia prvostupňového súdu je zrejmé, že sa stotožňuje so skutočnosťou, že vo výroku rozhodnutia je uvedené porušenie z obsahového hľadiska iba jednej a tej istej povinnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené nedostatky je žalovanej do značnej miery sťažené podať relevantnú argumentáciu k právnym úvahám, ktoré pri vydaní rozsudku viedli prvostupňový súd. Žalovaná uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým súdom spočíva v tom, že tvrdí, že vo výroku napadnutého rozhodnutia bolo konštatované porušenie dvoch zákonných ustanovení, platných a účinných v rôznom čase, jedným skutkom, považuje napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a považuje za opodstatnenú námietku retroaktivity. Pre správnu právnu kvalifikáciu formálneho vyhodnotenia napadnutého rozhodnutia, konkrétne formulácie jeho výrokovej časti, bolo nevyhnutné zaoberať sa

- a) tým, či výrok napadnutého rozhodnutia konštatuje porušenie dvoch zákonných ustanovení,
- b) tým, či je rozhodnutie preskúmateľné,
- c) tým, či bola vydaním napadnutého rozhodnutia porušená zásada zákazu retroaktivity,
- d) tým, aký bol účel vydania rozhodnutia.

Ad a) - Rada na svojom zasadnutí dňa 6.11.2009 prijala uznesenie o začatí správneho konania vo vzťahu k žalobcovi, vo veci možného porušenia § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. v súvislosti s tým, že v programe Rádiožurnál dňa 1.9.2009 cca o 18:00 hod. odvysielal príspevok, ktorý informoval o protestnom zhromaždení proti prijatiu jazykového zákona, v ktorom mohlo dôjsť k nezabezpečeniu objektivnosti a nestrannosti. Uvedená povinnosť bola v čase spáchania správneho deliktu a v čase začatia správneho konania označená ako § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. a povinnosť v ňom stanovená znela nasledovne: „Vysielateľ je povinný zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru“. Dňa 15.12.2009 nadobudol účinnosť zákon č. 498/2009 Z.z., ktorým sa menil a doplnil zákon č. 308/2000 Z.z.. Vzhľadom na to, že tento

neobsahuje prechodné ustanovenia vzťahujúce sa na správne konania začaté pred nadobudnutím jeho účinnosti, riadila sa Rada od 15.12.2009 platným a účinným znením zákona č. 308/2000 Z.z.. Vzhľadom na uvedené bolo dňa 21.12.2009 žalobcovi doručené oznámenie o zmene zákona č. 308/2000 Z.z. v súvislosti s nadobudnutím účinnosti zákona č. 498/2009 Z.z.. Bol upozornený žalobca, že vzhľadom na zmenu zákona je nové označenie uvedené v zákonnej povinnosti od 15.12.2009 nasledovné: § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z., pričom obsah povinnosti ostal bez zmeny. Zmena vyplývajúca z nadobudnutia účinnosti zákona č. 498/2009 Z.z. sa teda v súvislosti s napadnutým rozhodnutím týkala iba zmeny formálneho, paragrafového označenia zákonom stanovenej povinnosti. Žalovaná bola toho názoru, že napriek tomu, že vo výroku rozhodnutia boli uvedené obe paragrafové označenia porušenia povinnosti je z výroku tak, ako bol formulovaný, jednoznačne zrejmé, že žalobca porušil iba jedno zákonné ustanovenie, ktorého formálne označenie sa v priebehu správneho konania zmenilo. V žiadnom prípade, že z výroku napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by žalobca porušil dve rôzne zákonné povinnosti. Do okrúhlych zátvoriek sa v písomnom prejave vkladá slovo alebo výraz, ktorým autor textu vysvetľuje, objasňuje, rozvádza alebo dopĺňa a spresňuje hlavnú myšlienku jazykového prejavu. Tak tomu bolo aj vo výroku napadnutého rozhodnutia, keď v zátvorke uvedený text vysvetľoval, objasňoval a spresnil vzťah medzi odlišným formálnym označením tej istej povinnosti v súvislosti so zmenou zákona č. 308/2000 Z.z.. V prípade, ak by žalovaná chcela vo výroku rozhodnutia konštatovať porušenia dvoch rozličných zákonných povinností, namiesto okrúhlych zátvoriek by použila zlučovaciu spojku „a“, za ktorou by uviedla ďalšiu zákonnú povinnosť, ktorú žalobca porušil, prípadne by na uvedenie viacerých porušených povinností použila odrážky.

Ad b) - Skutočnosť, že vo výroku napadnutého rozhodnutia je uvedené porušenie povinnosti ustanovenia v § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. a nie § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. je spôsobená absenciou prechodných ustanovení v zákone č. 498/2009 Z.z.. Výrok napadnutého rozhodnutia je plne v súlade s požiadavkou určitosti, ktorú konštatuje prvostupňový súd. Z výroku rozhodnutia jednoznačne identifikovateľné o porušení akej povinnosti bolo rozhodnuté a nestotožňuje sa s názorom prvostupňového súdu, že je nepreskúmateľné.

Ad c) - Vo vzťahu k námietke retroaktivity uviedla, že v slovenskom právnom poriadku sa uplatňuje zásada zákazu retroaktivity, teda spätného pôsobenia právnych noriem, ktorej porušenie vo svojom rozsudku konštatoval prvostupňový súd. Právna norma, ktorej porušenie bolo v napadnutom rozhodnutí konštatované však nie je právnou normou, ktorá by bola do slovenského právneho poriadku včlenená až po tom, čo bol správny delikt spáchaný. Povinnosť vysielateľov zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov sa v zákone č. 308/2000 Z.z. nachádzala aj v čase spáchania správneho deliktu a aj v čase vydania rozhodnutia v predmetnom správnom konaní. Námietka retroaktivity, teda nie je opodstatnená, keďže povinnosť, za ktorú bol žalobca sankcionovaný sa naňho vzťahovala tak v čase začatia správneho konania aj v čase vydania napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti dal do pozornosti aj rozhodnutia Ústavného súdu SR pod sp. zn. III. ÚS 142/2011, II. ÚS 285/2011.

Ad d) - Uviedla, že účelom správneho konania bolo počas celej doby jeho trvania zistiť, či bola povinnosť žalobcu zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov porušená. Bolo podstatné zistenie skutkového stavu a aplikácia príslušnej právnej normy naň, nie to, akou kombináciou písmen a číslíc bola táto správna norma ustanovujúca povinnosť označená, keďže jej obsah zostal bez akejkoľvek zmeny. Žalovaná preto žiadala, aby pri hodnotení výroku napadnutého rozhodnutia súd prihliadol najmä na skutočnosť, že zákonná povinnosť žalobcu zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov bola porušená a za toto porušenie bola žalobcovi v súlade so zákonom uložená sankcia. Mala za to, že súd v danom prípade by nemal postupovať príliš formalisticky.

Žalobca sa k odvolaniu žalovanej písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednohlasne dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.6.2018 po tom čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Právo na slobodu prejavu obsiahnuté v článku 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice.

Podľa čl. 26 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať a prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu.

Slobodu prejavu možno obmedziť zákonom (čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnom konaní súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zisťujú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení účinnom do 14.12.2009 vysielateľ je povinný zabezpečiť objektivitu a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Podľa § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom od 15.12.2009 vysielateľ je povinný zabezpečiť objektivitu a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. zákon účinný do 14.12.2009 za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi 7) rada ukladá tieto sankcie: upozornenie na porušenie zákona.

Podľa čl. 50 ods. 6 Ústavy SR trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 OSP súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aj aktívna činnosť správneho orgánu, a podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. Zákomom predpísaným postupom postupuje správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný je vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry najmä nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 127/07-21 ale aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/84/2007, sp. zn. 6Sžo/98/2008, sp. zn. 1Sžo/33/2008, sp. zn. 2Sžo/5/2009, či sp. zn. 8Sžo/547/2009 nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdneho konania nahradzovať činnosť správnych orgánov ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou odvolania proti rozsudku krajského súdu bola otázka, či výrok napadnutého rozhodnutia žalovanej, ktorým bola uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. - upozornenie na porušenie zákona, zodpovedá výroku o postihu za správny delikt, z ktorého je zrejмый popis skutku s

uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, popřípadе aj evidencia iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným, resp. z výroku rozhodnutia o správnom delikte musí byť zrejmé najmä to, podľa ktorého konkrétneho ustanovenia sa rozhodlo o uložení sankcie za konkrétny správny delikt.

Podľa čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy SR je Slovenská republika zvrchovaný demokratický a právny štát. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 Ústavy SR, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané (ÚS 17/1999, Nález z 22.9.1999).

V judikatúre Ústavného súdu SR sa požiadavka materiálneho právneho štátu akceptovala aj v ďalšom právnom názore, podľa ktorého: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené také princípy ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu, čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 Ústavy SR) sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť jeho uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané (I. ÚS 10/98, I. ÚS 54/02).

Základnou premisou materiálneho právneho štátu prezentuje všeobecná záväzná správa pre všetkých, tzn. že štátne orgány, orgány územnej samosprávy ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Ustanovením čl. 1 ods. 1 Ústavy SR sa Slovenská republika zaviazala, že uznáva a dodržiava všeobecné záväzné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky. V zmysle intencii čl. 154c Ústavy SR je Európsky Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a má prednosť pred zákonom a zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy trestné obvinenie a práva a záväzky občianskej povahy, pokiaľ ide o rozsah a aplikovateľnosti čl. 1 Dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov Dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister c/a Rakúsku z júla 1976).

Podľa čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Najvyšší súd SR dospel k záveru, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzenými právnymi princípmi.

Keďže čl. 6 ods. 1 prvá veta dohovoru hovorí „o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia“ je podľa názoru Najvyššieho súdu SR nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívnoprávna zodpovednosť.

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, schválené Výborom ministrov 13.2.1991 na 452. Zasadnutí zástupcov ministrov odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide

o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie.

Podľa zásady č. 6 tohto odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

V predmetnej veci, keďže ide o preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov o postihu za správny delikt s uložením v danom prípade tzv. sankcie upozornenia, treba podľa názoru súdu aplikovať na danú vec čl. 6 ods. 1 prvá časť dohovoru.

Najvyšší súd SR pri posudzovaní veci vychádzal z nasledovných východísk:

V rámci verejnoprávnej zodpovednosti za proti spoločenské konanie právna teória rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, pri ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákona takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktoch a disciplinárnych deliktoch ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prítomnosti postihu delikventa.

Z týchto hľadísk treba vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade aj iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený aj iným. U priestupkoch je obdobná právna úprava. Výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať aj popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na SP (§ 47 ods. 2 správneho poriadku), podľa ktorého výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, poprípade aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť plnenia, určí správny orgán na to lehotu.

Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 SP. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne aj rozhodnutia o iných správnych deliktoch je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To možno zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie

riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel' dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámény skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom treba odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovvej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynútiteľné exekúciou.

Záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie iného správneho deliktu (z hľadiska vecného, časového a miestneho) plne korešponduje aj s medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky. Treba pripomenúť, že aj na rozhodovanie o iných správnych deliktoch dopadajú požiadavky čl. 6 ods. 1 ED. Keď Dohovor v článku 6 ods. 1 uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, treba poskytnúť záruku tomu kto je obvinený v trestnom konaní ako aj v správnom konaní pre podozrenie zo spáchania správneho deliktu. Takto vykladá Dohovor stabilne aj judikatúra ESĽP. Rovnako judikoval Ústavný súd SR (pozri napr. Nález sp. zn. III ÚS 2310/2010-38 z 25.8.2010).

Z uvedeného potom treba vyvodíť, že výrok rozhodnutia o inom správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade aj uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby nemohol byť zamenený za iný. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (rozhodnutie NS SR pod sp. zn. 8SŽ/18/2011, publikované pod R 9/2012).

Podľa § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení účinnom do 14.12.2009 vysielateľ je povinný zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že problematika správneho trestania je veľmi zložitá, lebo subsumuje jednak priestupky fyzických osôb, ktoré sú upravené v zákone o priestupkoch č. 372/1990 Zb., ale aj rozsiahlu oblasť správneho trestania právnických osôb a fyzických osôb - podnikateľov, základom administratívnej zodpovednosti, ktorých je zodpovednosť za správny delikt. Právny poriadok Slovenskej republiky v súčasnej dobe obsahuje veľké množstvo právnych predpisov, ktoré upravujú ukládanie sankcií právnickým osobám za porušenie právnych predpisov. Zákonov zakotvujúcich skutkové podstaty správnych deliktov najmä v poslednom období stále pribúda. Inštitút správneho deliktu vystupuje do popredia v súvislosti s požiadavkou zabezpečiť riadne plnenie povinností, ktoré pre právnické osoby vyplývajú zo zákona a iných všeobecne záväzných právnych predpisov alebo sú im uložené na ich základe. Právna úprava správnych deliktov je nejednotná a roztrieštená. Pojem správneho deliktu nie je všeobecne definovaný v žiadnom právnom predpise. Pri vymedzovaní tohto pojmu vychádza teória aj prax zo všeobecných pojmových znakov správneho deliktu, obsiahnutých v pozitívnej právnej úprave. Je možné ustáliť, že tak vo veciach priestupkov ako aj vo veciach správnych deliktov je nesporne snahou zákonodarcu konať a rozhodnúť urýchlene a hospodárne v správnom konaní s možnosťou súdneho prieskumu správneho rozhodnutia až po právoplatnom skončení správneho konania.

Správny orgán musí pri trestaní správnych deliktov rešpektovať princíp uvedený v čl. 40 ods. 6 Listiny základných práv a slobôd (čl. 50 ods. 6 Ústavy SR). Uplatňovanie zodpovednosti a uložení postihu je preto nevyhnutné posúdiť podľa právnej úpravy účinnej v dobe, kedy ku konaniu došlo ak nie je úprava účinná v čase rozhodovania pre delikventa priaznivejšia. Pokiaľ však neskoršia právna úprava pôvodnú skutkovú podstatu predmetného deliktu vôbec neprevzala, zanikla trestnosť konania ak k uplatneniu zodpovednosťou k uloženiu sankcie nemôže dôjsť (rozsudok Mestského súdu v Prahe z 10.6.2003, sp. zn. 28Ca 151/2002).

Ústavná záruka vyjadrená v čl. 40 ods. 6 in fine Listiny základných práv a slobôd (čl. 50 ods. 6 Ústavy SR) spočíva v prípustnosti trestania podľa nového práva ak je takáto úprava pre páchatel'a výhodnejšia, platí aj v konaní o sankciách za správne delikty. Vo svojich dôsledkoch tzn., že rozhodnutie, ktoré za účinnosti nového zákona, sa musí v odôvodnení vysporiadať s otázkou, či nový zákon vôbec prevzal staré skutkové podstaty a pokiaľ ich prevzal, či tresty za takéto skutkové podstaty ukladané podľa nového zákona sú miernejšie alebo prísnejšie ako podľa staršieho zákona. Rozhodnutie, ktoré sa s touto otázkou vôbec nevysporiada je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov (rozsudok NSS ČR z 27.10.2004, sp. zn. 6A 126/2002).

Zásada ustanovená čl. 50 ods. 6 Ústavy SR sa vzťahuje na všetky delikty verejného práva, a teda aj na ukladaní sankcie za porušenie povinností vo vzťahoch chránených správnym právom (rozsudok NS SR z 18.2.2010, sp. zn. 3Szd/12/2009).

Na základe uvedených skutočností je potom možné konštatovať zo strany odvolacieho súdu, že výrok napadnutého rozhodnutia, ktorý konštatuje porušenie povinnosti žalobcu, a to v ustanovení § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z., pričom v zátvorke výrokovej časti rozhodnutia je uvedený § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení platnom a účinnom do 15.12.2009, s tým, že žalobca mal porušiť povinnosť stanovenú zákonom na tom základe, že na programovom okruhu Rádio Slovensko v programe Rádiožurnál dňa 1.9.2009 cca o 18,00 hod. odvysielal príspevok, ktorý informoval o protestnom zhromaždení proti prijatiu jazykového zákona, v ktorom nezabezpečil objektivnosť a neustrannosť, že takýto výrok rozhodnutia o správnom delikte je nepreskúmateľný pre jeho nezrozumiteľnosť. Je zrejme, že porušenie povinností zo strany žalobcu malo nastať k 1.9.2009, a teda aj konštatované porušenie povinností malo byť podľa zákona účinného ku času spáchania správneho deliktu a to ku dňu 1.9.2009, ktorý uvedené porušenie povinností konštatuje v § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z.. Žalovaná nemala rozhodovať podľa zákona účinného ku dňu 12.1.2010, teda v súvislosti s použitou novelou zákona č. 498/2009 Z.z.. Keďže vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia sú použité obe ustanovenia, a to konkrétne § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z., ako aj § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. v zhode so súdom prvého stupňa aj najvyšší súd konštatuje nepreskúmateľnosť uvedenej výrokovej časti pre jeho nezrozumiteľnosť.

Treba odmietnuť úvahu žalovanej, ktorú rozoberá vo svojom odvolaní na str. 4 až 8 odvolania a že pri takomto výklade by bol výrok napadnutého rozhodnutia žalovanej jasný a určitý. Irelevantné sú podľa názoru odvolacieho súdu aj námietky, že porušenie povinností ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom ku dňu rozhodovania žalovanej sú totožné s ust. § 16 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z.. Takto formulovaný výrok v napadnutom rozhodnutí žalovanej v žiadnom prípade podľa názoru odvolacieho súdu nemôže obstať.

Žalovaná musí rešpektovať pri svojom rozhodovaní pri ukladaní sankcií uvedené základné zásady v správnom trestaní, t.j. musí rešpektovať aj princíp zákazu retroaktivity, ktorý v konečnom dôsledku rešpektovaný nebol.

Medzi základné princípy trestania, medzi ktoré patrí princíp zákonnosti - legality, ktorý je spojený s uplatnením zásady nullum crimen sine lege (žiadny trestný čin bez zákona), nulla poena sine lege (žiadny trest bez zákona), z ktorej taktiež vyplýva neprípustnosť analógie v neprospech páchatel'a. Tento princíp je tiež zakotvený v čl. 49 Ústavy SR, pričom táto ústavná ochrana sa týka nielen trestného konania ale je ju potrebné aplikovať aj v konaní o správnych deliktoch. Podmienky trestné ale aj deliktuálnej zodpovednosti ukladania sankcií sa nesmú rozširovať prostredníctvom analógie a páchatel'a možno postihnúť len trestom, ktorý výslovne ustanovuje zákon. Judikatúra Najvyššieho súdu SR v tomto zmysle je jednotná - napr. rozsudky sp. zn. 3Sžn/68/2004, 3Sžn/85/2007, 8Sžo/28/2007, 8Sžo/147/2008, tieto princípy sa v správnom trestaní v plnom rozsahu aplikujú a že trestanie za správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi. V administratívnom

trestaní treba tiež rešpektovať odporúčania Výboru ministrov rady Európy (91) z 13.2.1991 (relative aux sanctions administrative), podľa ktorého pre ukladanie administratívnych sankcií platia analogicky zásady ukladania sankcií trestných, s tým, že správny administratívny postih protiprávneho chovania možno uplatniť len v primeranej lehote. Keďže administratívne trestanie má aj podľa Štrasburskej judikatúry trestnoprávny charakter, treba vychádzať z Ústavy SR čl. 50 a analogicky aj z Trestného zákona.

Okrem toho odvolací súd poukazuje aj na to, že ani výrok rozhodnutia žalovanej nie je dostatočne určitý. Významnou charakteristikou výroku je jeho určitosť. Vo výroku rozhodnutia orgán verejnej správy musí používať termíny, pojmy a spojenia, ktoré sú obsiahnuté vo všeobecne záväznom právnom predpise, ktorý je základom pre právne posúdenie uplatneného nároku, za predpokladu, že výrok musí mať opisnú povahu. Z výroku napadnutého rozhodnutia žalovaného nie je zjavné, čím konkrétne žalobca porušil povinnosť stanovenú v zákone č. 308/2000 Z.z., teda že nezabezpečil objektivnosť a nestrannosť, keď na programovom okruhu Rádio Slovensko, v programe Rádiožurnál dňa 1.9.2009 o cca 18 00 hod. odvysielal príspevok, ktorý informoval o protestnom zhromaždení proti prijatiu jazykového zákona. Senát 3S už vyslovil aj v rozsudku sp. zn. 3Sžo/200/2010 zo dňa 8.10.2010 (Slovenský rozhlas vs. Rada pre vysielanie a retransmisiu) záver, že v diskusnej relácii nie je možné dopredu predvídať, akým spôsobom budú jednotlivé pozvané osobnosti reagovať na diskutované témy, z tohto dôvodu je potrebné, aby žalovaný vo výroku rozhodnutia presne opísal skutok, ktorým vysielateľ porušil zákonom stanovenú povinnosť (obdobne aj vo veci pod sp. zn. 4Sžo/13/2012). Na uvedenom závere zotrváva aj senát 8S v tejto veci, keďže z výroku napadnutého rozhodnutia nie je možné ustáliť, čím konkrétne vysielateľ porušil povinnosť zabezpečiť objektivitu a nestrannosť posudzovaného programu (okrem informácie, že tomu tak bolo na programovom okruhu Rádio Slovensko, v programe Rádiožurnál dňa 1.9.2009 o 18 00 hod., kedy odvysielal príspevok, ktorý informoval o protestnom zhromaždení proti prijatiu jazykového zákona).

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP potvrdil.

Zároveň odvolací súd nariaďuje vykonať opravu napadnutého rozsudku v časti záhlavia, kde je uvedené nesprávne označenie dátumu napadnutého rozhodnutia - 23.2.2010, pričom správny dátum vydania napadnutého rozhodnutia je 12.1.2010. Opravu súd vykoná postupom podľa ust. §164 OSP.

O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovaný v odvolacom konaní nebol úspešný a žalobca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 1.7.2016. Dňom 1.7.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.